

ת"פ 39799/12/14 - מדינת ישראל נגד י ש

ת"פ 39799-12-14
09 ספטמבר 2015

בית משפט השלום קריית גת

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נ ג ד

י ש

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - אביעד כ"ץ

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד - מקלר

ק. מבחן גב' רוקח

גזר דין

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון שכלל תיקון מהותי ביותר בכתב האישום, בכך שב- 28.11.14, בבוקר, בביתם, ב... תקף שלא כדין את אשתו ר י, בכך שדחף אותה לעבר שידה בחדר השינה, וכתוצאה נחבלה חבלה של ממש, שטף דם בברך רגל שמאל. כמו כן, איים עליה באומרו: "עופי מפה.... את לא שווה כלום... אפשר להוריד אותך ב- 5000 ₪... אני יכול לשלם לבנאדם 5000 ₪ ויוריד לך את הראש... אפשר גם להרוג אותך, לתקוע לך סיכה בלילה בראש ולהמית אותה... " - עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג ואיומים.

הנאשם יליד 1962, עברו נקי.

במסגרת ההסדר נתקבל תסקיר, ממנו עולה שהוא נמצא בהליכי גירושין עם המתלוננת ולהם 3 ילדים בני 20, 23, 26. הוא עלה לארץ מא בשנת '91, וגר אצל אמו בתל-אביב.

עמוד 1

הנאשם השלים 8 שנות לימוד ו המשך למד סנדלרות ונהיגת משאית. 10 שנים אינו עובד על רקע בעיות בריאות ומתקיים מגמלת נכות של מ"ל.

הוא לפני ניתוח קיצור קיבה , לאחר שעבר בעבר ניתוח דומה אך היו סיבוכים ויש לו קושי משמעותי בניידות.

אמו, אצלה מתגורר, מתקיימת מקצבת זיקה והיא בת 75.

הנאשם נישא למתלוננת בשנת '88. הוא בעל תפיסת עולם שמרנית, בלתי שוויונית באשר לתפקודים מגדרים ומערכת היחסים ביניהם היתה אלימה וקונפליקטואלית, לכן המליצו לו להשתלב בטיפול בתחום הזוגי אך שלל אפשרות כזו וביקש אפשרות לגור בדרום, על מנת לעבוד בעבודות מזדמנות כרוכל בשווקים. הוא שלל נזקקות טיפולית כלשהי.

שירות המבחן התרשמו כי קיימת רמת סיכון גבוהה להמשך פגיעה במתלוננת ולאור רמת הסיכון ועמדותיו הבעייתיות סברו שאין מקום לאפשר לו לשוב לדרום הארץ ולכן, אף שמעצר הבית בוטל, בית משפט אסר זאת עליו.

השניים נישאו כשהנאשם היה בן 27. לדבריו, בארץ מוצאו חי ברווחה ושלל אלימות. המתלוננת טוענת שכבר אז גילה כלפי האלימות. הוא טוען להיפך, שהיא זו שמתנהגת באלימות כלפיו ושלל בעייתיות.

לדבריו, הצטרפה לכת יהודי יהווה ונוצרו קשיים וויכוחים סביב זאת, אגב התדרדרות היחסים. המתלוננת הציעה להתגרש, אך הוא התנגד.

הסניגור המציא לבית המשפט פרוטוקול מבית דין רבני מיום 29.6.15, ממנו עולה ששניהם הודיעו לבית הדין כי מעוניינים להתגרש וכי האישה מוותרת על כתובתה. טרם נקבע מועד לגירושין, שכן נתבקשו להמציא לבית הדין אישור יהדות ובשל פגרת בית המשפט טרם נקבע מועד נוסף.

לדבריו, באותו אירוע חיפש מסמכים לצורך הניתוח וגילה שהיא קרעה אותם לכן התקשה לשלוט בכעס, דחף וגידף, אך הכחיש שהשתמש באיומים. בית משפט בדק מולו אם המשמעות של הכחשה חזרה מן ההודאה של האיום והוא טען שהוא מודה באותה עבירה, באיומים.

שירות המבחן התרשמו שמתקשה לקחת אחריות ומצמצם מחומרת המעשים. כמו כן, התרשמו מתקשה להביע אמפטיה כלפיה מתלוננת וסבור שלא היתה בעייתיות באופן בו התנהל.

הנאשם מתקשה להבין מה החלק שלו במערכת היחסים הבעייתית ומשליך האחריות עליה והתגרותה בו וסבור שהאופן בו הגיב הוא לגיטימי.

המתלוננת תיארה מערכת יחסים מורכבת ואלימה, כולל פיזית ונפשית. היא ניסתה בעבר להתגרש מספר פעמים, אך הוא סירב. היא אומרת שהוא לא מתפקד בבית או בגידול הילדים. הוא נקט באלימות גם כלפי הילדים. לדבריה, גם לאחר שנעצר הוא הפעיל לחץ רגשי והפיץ נגדה שמועות וניסה להפעיל לחץ באמצעות הבן.

היא טוענת שהוא נהג לשתות אלכוהול באופן תדיר ולכן הביע חשש מהאפשרות שישוב לגור בשדרות. היא חרדה ממנו, חוששת שיפגע בה ואף ביקשה לקבל טיפול מקצועי.

לנאשם עמדה נוקשה פריטיכיאלית וצורכי שליטה גבוהים.

לאור האמור, שירות המבחן סבורים כי בשל המסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו העונש הראוי הוא עונש מוחשי קונקרטי משמעותי מציב גבולות.

אין ספק, שקיימת נזקקות טיפולית גבוהה, אך הנאשם שולל כל בעייתיות ולכן אין בידם לבוא בהמלצה טיפולית כלשהי, דבר שיכול היה לצמצם מסוכנות.

בשל המלצת שירות המבחן והמסוכנות הגבוהה הנשקפת מהנאשם עותר התובע למאסר אותו ישא הנאשם בכלא.

למרות זאת, נתקבלה חוות דעת ממונה שמצאה אותו כשיר לשאת מאסר בעבודות שירות במקום אחד בלבד, בשל מגבלותיו הבריאותיות.

באשר למתחם העונשי הראוי:

ברע"פ 1923/11, **גזאל חטיב נ' מדינת ישראל**, מיום 10.3.11. נדון המערער בגין תקיפת אשתו שהיתה כבת 16.5, במהלך תקופה של 5 חודשים, שבהם היו נשואים, וכן נהג כלפיה באלימות מילולית. בית משפט שלום הסתפק ב- 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ורכיבים נלווים, בהתחשב בחרטה שגילה, בהודאתו, בנסיבותיו האישיות ובכך שהתגרשו, בעברו הנקי ובתקופת המעצר הקצרה ומעצר הבית הארוך. המדינה הגישה ערעור תוך שצינה כי העונש חורג מהענישה הראויה ובית משפט מחוזי קיבל הערעור וגזר דינו ל- 12 חודשי מאסר בפועל. על כך הוגשה בקשה לבית משפט עליון, כב' השופט רובינשטיין, שדחה הבקשה והוסיף כי גם לגופו של ענין אף שקיים פער בין הערכאות, בסופו של יום **"בהתחשב במעשים החמורים בהם הודה שהתפרסו על פני מספר חודשים - אין לומר כי העונש מצדיק התערבות ערעורית."**

"עבירות האלימות והאיומים בכלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להאבק בה" (רע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל, מפי כב' השופט ג'ובראן)

בעפ"ג מרכז 6178-10-08 תק-מח, 2009, **מירחי באייבצאייב נ' מדינת ישראל**. המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בשני אישומים של איומים, היזק לרכוש בזדון ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש וכן הפרת הוראה חוקית ונדון ל- 32 חודשי מאסר, שנה מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת בסך של 10,000 ₪. בית משפט מחוזי מצא לנכון להתערב בגזר הדין והעמיד המאסר על שנתיים תוך שמציין שאכן המדיניות הענישה הנהוגה במקרה של אלימות פיזית ומילולית כלפי בנות זוג היא מדיניות מחמירה של הטלת עונש מאסר בפועל לתקופות לא קצרות, כפי שנקט בית משפט קמא, אך נראה כי לאור עברו הנקי והעובדה שמדובר במאסר ראשון החמיר במידה המצדיקה התערבות.

באשר למתחם העונשי הראוי לתוקף בת זוג ומאיים עליה :

בע"פ 2037/92 יצחק בן דוד נ' מדינת ישראל, מיום 22.6.92 (לא פורסם) נקבע:

"בית המשפט מצווה לשרש את התופעה של אלימות שבתוככי המשפחה, שנעשית יותר ויותר למכת המדינה, וכן מצווה הוא להגן על הצד המוכה, שלא תמיד כוחו עומד לו להגן על עצמו. הרתעה זו צריך והינתן לה ביטוי על ידי השתת עונש מאסר משמעותי, למען ישמעו ויראו, הן מי שהורשע במעשה אלימות והן עבריינים בכח".

בברע"פ 1293/08 אלכסנדר קורניק נגד מדינת ישראל, אליו הפנה התובע, כב' השופט ג'ובראן, מדובר בנאשם שהגיע לבית בת זוגו, ממנה חי בנפרד, כדי להשיב בתם לרשותו, על-פי הסדרי ראייה, ואיים כי יפגע בה. בגין זאת הורשע לאחר שמיעת הראיות. הוטל עליו מאסר בפועל של שנה, מאסר מותנה של שנה למשך 3 שנים בגין כל עבירת אלימות כולל איומים, וכן קנס בסך 5000 ₪ והתחייבות בסך 5000 ₪. ערעור לבימ"ש מחוזי נדחה, וצוין שנשקלו שיקולים ראויים, וכי אף שעברו של הנאשם נקי, מדובר בענישה שאיננה חריגה והיא משקפת מדיניות הענישה כלפי מי שתוקפים את בנות זוגם. בנסיבות אלה בימ"ע לא נתן רשות ערעור וצוין כי לא מצא סטיה מנורמת הענישה המקובלת וכי העונש הולם.

הערך החברתי המוגן, הראשון במעלה, לכשמדובר בעבירת אלימות הינו הצורך להגן על שלום הציבור ובעיקר החלשים בחברה שאינם יכולים להגן על עצמם.

העונש ההולם מי שמרים יד על חלש ממנו, בעיקר מי שנתון לחסדיו, ומעמידו במצב שחש סכנה לחייו, הינו ללא ספק מאסר. ניתן להימנע ממאסר, ולעיתים אף מהרשעה, רק אם נסיבות התקיפה ברף התחתון והתוקף לוקח אחריות מלאה על מעשיו, מביע חרטה ומשתלב בהליך טיפולי - שיקומי, שיש בו לצמצם במידה רבה המסוכנות הנשקפת ממנו.

אם אין הנאשם מכיר בנזקקות טיפולית ודוחה לכן כל הצעה טיפולית, יש להחמיר עימו ואפילו אם מדובר באדם מבוגר שבעת ביצוע העבירה עברו היה נקי.

כאמור, בנסיבות חמורות, כשנלוות לאלימות ולאיומים, חבלות של ממש, כולל חבלה חמורה, על אחת כמה וכמה שיש להטיל מאסר, לתקופה שבין 10 עד 18 חודשים.

בהתאם למתחם זה, בת.פ. 32359-03-12, בית משפט קרית גת, **מדינת ישראל נ' שמואל ליגעלם**, ב- 22.11.12, נגזר דינו ל- 30 חודשי מאסר בגין 3 אירועי אלימות חמורים, אף שהיה מדובר בבחור צעיר שעברו נקי. הוגש ערעור על גזר הדין בעפ"ג 6653-02-13, מחוזי באר שבע. הסניגורית טענה כי העונש חמור ואינו עומד ברף הענישה המקובל וכי לא ניתן משקל מספיק לגילו הצעיר ולהעדר הרשעות קודמות. בית המשפט המחוזי ביקש כי יתקבל תסקיר נוסף, בו צוין שהמערער מעוניין בטיפול, בניגוד לתסקיר שהיה מונח בפני מותב זה, בעת גזירת הדין. למרות זאת, ביום 29.5.13, בית המשפט המחוזי צוין כי אין חולק כי העונש לא קל, גם נוכח גילו הצעיר והעובדה שנעדר הרשעות קודמות, אך מעשיו חמורים ביותר והעונש הולם את חומרת המעשים ולכן הערעור נדחה. נקבע כי: **"על בית המשפט לתרום את תרומתו, בין היתר, על ידי רף ענישה גבוה, למלחמה באלימות בכלל, ולאלימות בין בני זוג בפרט. במקרה שבפנינו האלימות שידעה המתלוננת מן המערער הינה קשה ביותר; התמשכה לאורך תקופה ארוכה, לאחר**

שהמתלוננת ביקשה לסיים את הקשר בינה לבין המערער, ועל פי תסקיר הקורבן שהוגש לבית משפט השלום הנזק והטראומה שהותירו מעשיו במתלוננת הם רבים".

לאור האמור, המתחם העונשי הראוי במקרה שבפני הינו מאסר, בין בעבודות שירות ובין בכלא.

הנאשם נתן הסכמתו להצעת בית המשפט כי אם יגזר דינו למאסר בעבודות שירות, הוא מסכים שיוצא צו הרחקה מהמתלוננת על פי חוק למניעת אלימות במשפחה. לדבריו, אין לו רצון להיות בקשר בעתיד עם המתלוננת. בכך יש לצמצם המסוכנות אליה הפנה התובע בעתירתו.

בשל מצבו הבריאותי הקשה, עברו הנקי, לאור העובדה שבני הזוג מתגרשים ובתקופה שהורחק ממנה לא סיכן אותה ולא עבר עבירות, למרות המסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו, מצאתי כי ניתן להסתפק במאסר אותו ישא בעבודות שירות.

אני גוזרת על הנאשם עונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה של 4 חודשים בניכוי התקופה שהיה עצור. את היתרה ישא בעבודות שירות בצימס ישראל - מע"ש אחיקם, רמת החייל, תל-אביב, וזאת 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות יומיות, בעבודות אחזקה וסיוע, מנהלה ושירותים בפיקוח מדין רפאלה.

תחילת המאסר מיום 8.12.15 ועליו להתייבב בשעה 08:00 במועד זה בפני המפקח על עבודות השירות לצורך קליטה והצבה במפקדת מחוז מרכז, רמלה, אוטובוס 247.

על הנאשם לדווח לממונה על עבודות השירות בשב"ס אודות כל שינוי בכתובתו ובפרטיו.

כמו כן, מוסבר לו כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח וביקורות הפתע וכי כל הפרה תביא להפסקה מנהלית של העבודות ולנשיאה בעונש בין כותלי הכלא.

2. אני מטילה על הנאשם 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירות בהן הורשע.

3. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 7500 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע במשך 3 שנים מהיום.

אם לא יחתום על ההתחייבות, יאסר למשך 90 ימים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ה אלול תשע"ה, 09/09/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

צו הגנה לפי החוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א - 1991

בהמשך למצוין לעיל, ניתן צו, האוסר על המשיב:

- א. להיכנס לדירת המתלוננת ר י, ב... או להימצא בתחום מרחק הנופל מ - 100 מטר ממנה, וזאת אף אם יש לו זכות כלשהי בה;
 - ב. כן נאסר עליו להתקרב למקום עבודתה ב.... וכן להתקרב אליה אישית למרחק הפחות מ- 50 מ';
 - ג. להטריד את המתלוננת בכל דרך ובכל מקום, לרבות הטרדות טלפוניות.
 - ד. אוסר על המשיב לאיים על המתלוננת ר י, לבלוש אחריה, לארוב לה, להתחקות אחר תנועותיה או מעשיה, או לפגוע בפרטיותה בכל דרך אחרת.
- צו זה יעמוד בתוקפו בהסכמת הנאשם למשך 10 חודשים מהיום, למעט לצורך מפגש בדיונים בבית דין הרבני או כל ערכאה אחרת לצורך הסכם הגירושין.

הפיקדון שהפקיד הנאשם, יושב לו.

ניתנה והודעה היום כ"ה אלול תשע"ה, 09/09/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה